

Studiul 12: Cum să ne purtăm cu falșii învățători

Sabat după-amiază, 12 septembrie

De memorat:

„Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.”

2 Corinteni 10:4.

De parcă Pavel nu ar fi avut deja destule probleme, a mai apărut încă una: falșii învățători în biserică. Acești oameni i se opuneau lui și lucrării și slujirii lui. Mai mult, acești presupuși învățători îi ademeniseră și pe unii membri din Corint. Pavel se referă la lupta lui cu această problemă ca la un război spiritual.

Exagerează? Deloc. Pavel știa că, în cele din urmă, acei oameni nu i se opuneau lui, ci lui Hristos Însuși. Nu era genul de lider narcisist preocupat să-și mențină reputația pentru a-și legitima puterea și autoritatea asupra celor aflați sub conducerea lui. El știa că mesajul pe care fusese însărcinat să-l predice era o chestiune de viață și de moarte, cu consecințe veșnice. Și știa că fusese trimis de către Dumnezeu Însuși. „Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:1).

Când vine vorba de învățături false, biserica trebuie să acționeze cu dragoste, dar cu fermitate, pe baza autorității Scripturii. Mesajul Evangheliei trebuie conservat, nealterat și curat, pentru a da sufletelor speranța veșniciei.

Război spiritual

1. Blândețea lui Pavel în relația cu corintenii era uneori confundată cu slăbiciunea. Ce cuvinte sau expresii din 2 Corinteni 10:1-11 arată curajul lui Pavel de a înfrunta problema falșilor învățători din Corint?

2 Corinteni 10:1-11

- ¹ Eu, Pavel, vă rog, prin blândețea și bunătatea lui Hristos – eu, cel „smerit când sunt de față în mijlocul vostru și plin de îndrăzneală împotriva voastră când sunt departe” –
- ² vă rog dar să nu mă faceți ca, atunci când voi fi de față, să alerg cu hotărâre la îndrăzneala aceea pe care am de gând s-o întrebuițez împotriva unora care își închipuie că noi suntem mânați de firea pământească.
- ³ Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească.
- ⁴ Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.
- ⁵ Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.
- ⁶ Îndată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare.
- ⁷ La înfățișare vă uitați? Dacă cineva crede că „este al lui Hristos”, să aibă în vedere că, după cum el este al lui Hristos, tot așa suntem și noi.
- ⁸ Și chiar dacă m-aș lăuda ceva mai mult cu stăpânirea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine.
- ⁹ Zic așa, ca să nu se pară că vreau să vă înfricoșez prin epistolele mele.
- ¹⁰ De fapt”, zic ei, „epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere, dar când este de față el însuși, este moale, și cuvântul lui n-are nicio greutate.”
- ¹¹ Cine judecă așa să fie încredințat că, așa cum suntem în vorbă în epistolele noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și în faptă, când vom fi de față!

Pavel începe într-o notă foarte personală: „Eu, Pavel, vă rog” (2 Corinteni 10:1). Acest lucru arată cât de preocupat era el de învățăturile false care se infiltrau în biserică. Formula din versetul 1 face trimitere ironic la acuzația oponentilor săi, cum că ar fi intimidant și înfricoșător când scria scrisori de la distanță, dar un laș demn de milă când discuta cu oamenii față în față (10:10,11). El răspunde că ceea

ce părea slăbiciune ar trebui privit ca o blândețe puternică și o bunătate asemenea lui Hristos.

Învățătorii falși trebuie înfrunțați atât cu îndrăzneală, cât și cu încredere (10:2), dar ambele să fie amestecate cu blândețea lui Hristos (10:1). Domnul Isus a spus odată: „Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29). În același timp, El i-a înfruntat cu îndrăzneală pe schimbătorii de bani din templu, răsturnându-le mesele și numindu-i tâlhari (Matei 21:12,13). Le-a zis în față fariseilor că sunt ipocriți și morminte văruiate (Matei 23:23-27). Ca și Domnul Isus, Pavel știe că suntem într-un război spiritual care cere folosirea întregii armuri a lui Dumnezeu (Efeseni 6:12-17).

Limbajul lui Pavel din 2 Corinteni 10 este militar, pentru că sunt în joc vieți omenești (10:3-6). Nu este un simplu conflict uman, ci o luptă divină pentru câștigarea oamenilor de partea lui Hristos. În această privință, orice argument fals și orice opinie arogantă trebuie înfruntate și dărâmate, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât orice gând „să îl facem rob ascultării de Hristos” (10:5).

În acest război spiritual, Pavel acționează cu autoritatea lui Hristos. Această autoritate însă urmărește zidirea, nu dărâmarea (10:8). Nu le e greu conducătorilor spirituali să afirme că acționează prin autoritatea lui Dumnezeu, dar ei trebuie să-și amintească faptul că autoritatea lor este dată de Hristos și că, asemenea Lui, trebuie să fie blânzi și smeriți cu inima. Afirmția lui Pavel cu privire la autoritatea dată de Domnul se datorează îngrijorării sale că cei din Corint ascultau de oamenii nepotrivii, riscând astfel loialitatea lor față de Hristos.

Cum putem fi și blânzi, și îndrăzneți atunci când ne confruntăm cu falși învățători? De ce trebuie să fim așa?

Lauda în Domnul

Ieri am văzut că Pavel și cei care lucrau împreună cu el își considerau slujirea parte dintr-un război spiritual și în acest scop foloseau armele lui Dumnezeu. Astăzi vom vedea că învățătorii falși acționează după criteriile omenești. Ei se laudă fără să fie cazul. În schimb, Pavel se laudă doar în Domnul, îndemnând ca „oricine se laudă să se laude în Domnul” (2 Corinteni 10:17).

2. Potrivit 2 Corinteni 10:13-17, cum poate o atmosferă de competitivitate să dăuneze predicării Evangheliei?

2 Corinteni 10:13-17

¹³ Noi însă nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, ci în măsura marginilor pe care le-a însemnat Dumnezeu câmpului nostru ca să ajungem până la voi.

¹⁴ Nu ne întindem prea mult, ca și când n-am fi ajuns până la voi, căci, în adevăr, până la voi am ajuns în Evanghelia lui Hristos.

¹⁵ Nu ne lăudăm peste măsura noastră, adică nu ne lăudăm cu ostenelele altuia, ci avem nădejdea că, dacă credința voastră crește, va crește și câmpul nostru de lucru între voi, nespus de mult, după măsura noastră.

¹⁶ Așa că vom putea propovădui Evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo de al vostru, fără să intrăm în câmpul de lucru al altuia, ca să ne lăudăm cu lucrări făcute de-a gata.

¹⁷ Ci „oricine se laudă să se laude în Domnul”.

Formulările laudative ale lui Pavel la adresa propriei persoane i-au intrigat pe interpreți de-a lungul veacurilor. Dar lauda de sine era o practică obișnuită în lumea antică și era controlată de convenții sociale pentru a evita ofensarea audienței. Pavel cunoștea aceste convenții și le respecta. În plus, Pavel arată clar că modul lui de a se lauda se deosebește de cel al învățătorilor falși. El se laudă în Domnul (2 Corinteni 10:17). Acesta era un citat din Vechiul Testament: „Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ” (Ieremia 9:24). Citând acest pasaj din Ieremia, Pavel arată că Hristos este în centrul atenției – dragostea, dreptatea și neprihănirea lui Hristos.

Cu alte cuvinte, lauda lui Pavel se concentrează pe realizările lui Dumnezeu prin Hristos. Deci lauda lui este biblică și, prin urmare, nevinovată. Pe de altă

parte, oponenții lui au ajuns într-o atmosferă de competitivitate, comparându-se unii cu alții, ceea ce constituie o dovadă de nepricepere (2 Corinteni 10:12).

În 2 Corinteni 10:14-16 Pavel sugerează că predicarea Evangheliei este obiectivul principal al slujirii lui, atât în Corint, cât și în regiunile de dincolo de el. Dragostea lui Pavel pentru Domnul Isus îl făcea să vorbească neconținut despre vestea bună a mântuirii, găsită în moartea și învierea Domnului Hristos.

Spre deosebire de falșii învățători din Corint, care se lăudau pe ei înșiși, Pavel fusese recomandat și aprobat de Dumnezeu (2 Corinteni 10:12,18). El a fost „chemat să fie apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:1). Și a rămas credincios acestei chemări până la sfârșitul vieții (2 Timotei 4:7).

Recitește 2 Corinteni 10:12-18! Cum pot conducătorii bisericii, sau chiar membrii, să evite o atmosferă de competiție? De ce este atât de ușor să ne lăsăm prinși în lucruri care de fapt nu contează?

2 Corinteni 10:12-18

¹² Negreșit, n-avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere.

¹³ Noi însă nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, ci în măsura marginilor pe care le-a însemnat Dumnezeu câmpului nostru ca să ajungem până la voi.

¹⁴ Nu ne întindem prea mult, ca și când n-am fi ajuns până la voi, căci, în adevăr, până la voi am ajuns în Evanghelia lui Hristos.

¹⁵ Nu ne lăudăm peste măsura noastră, adică nu ne lăudăm cu ostenelele altuia, ci avem nădejdea că, dacă credința voastră crește, va crește și câmpul nostru de lucru între voi, nespus de mult, după măsura noastră.

¹⁶ Așa că vom putea propovădui Evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo de al vostru, fără să intrăm în câmpul de lucru al altuia, ca să ne lăudăm cu lucrări făcute de-a gata.

¹⁷ Ci „oricine se laudă să se laude în Domnul”.

¹⁸ Pentru că nu cine se laudă singur va fi primit, ci acela pe care Domnul îl laudă.

Identificarea falșilor învățători

Noul Testament conține mai multe avertizări în legătură cu falșii învățători din comunitățile creștine. Însuși Isus i-a avertizat pe ucenici cu privire la acest lucru (Matei 7:15-20). Și apostolii au atras atenția asupra acestui aspect (Galateni 1:6-9; 1 Timotei 6:3-5; 2 Petru 2:1-3).

3. Ce dificultăți avea Pavel, în 2 Corinteni 11:1-15, în privința acestor învățători falși?

2 Corinteni 11:1-15

- ¹ O, de ați putea suferi puținică nebulie din partea mea! Ei, haide, suferiți-mă!
- ² Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.
- ³ Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.
- ⁴ În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n-ați primit-o, o, cum îl îngăduiți de bine!
- ⁵ Dar socotesc că nici eu nu sunt cu nimic mai prejos de apostolii aceștia „nespus de aleși”!
- ⁶ Chiar dacă sunt un necioplit în vorbire, nu sunt însă și în cunoștință, și am arătat lucrul acesta printre voi, în tot felul și în toate privințele.
- ⁷ Sau am făcut un păcat când m-am smerit pe mine însumi ca să fiți înălțați voi și v-am vestit fără plată Evanghelia lui Dumnezeu?
- ⁸ Am despuiat alte Biserici, primind de la ele o plată, ca să vă pot sluji vouă.
- ⁹ Și când eram la voi și m-am găsit în nevoie, n-am fost sarcină nimănui, căci de nevoile mele au îngrijit frații, când veniseră din Macedonia. În toate m-am ferit și mă voi feri să vă îngreuiez cu ceva.
- ¹⁰ Pe adevărul lui Hristos care este în mine, nimeni nu-mi va răpi această pricină de laudă în ținuturile Ahaiei!
- ¹¹ Pentru ce?... Pentru că nu vă iubesc?... Știe Dumnezeu!
- ¹² Dar lucrez și voi lucra astfel, pentru ca să tai orice prilej celor ce caută un prilej ca să poată fi găsiți deopotrivă cu mine în lucrurile cu care se laudă.

¹³ Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos.

¹⁴ Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină.

¹⁵ Nu este mare lucru dar dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.

Pavel demască lucrarea învățătorilor falși. În același timp, el arată că slujirea lui este centrată pe Hristos. El compară biserica din Corint cu o mireasă și se identifică drept tatăl ei, având responsabilitatea de a o prezenta lui Hristos (2 Corinteni 11:2). Face acest lucru pentru că iubește biserica (11:11) în așa măsură încât era dispus să nu fie o povară financiară pentru ea, deși avea dreptul să fie sprijinit de ea (11:7-12).

Pe de altă parte, apostolii „nespus de aleși” (probabil o referire ironică la învățătorii falși) sunt comparați cu șarpele care a înșelato pe Eva (11:3). Asemenea lui Satana în grădina Eden, învățătorii falși din Corint sunt caracterizați de înșelăciune și de corupție (11:3,4). Principala îngrijorare a lui Pavel era că ar putea să-i abată pe corinteni de la devotamentul și credincioșia lor sinceră față de Hristos.

Intrușii predica un alt mesaj decât predica Pavel – un alt Isus și o altă evanghelie (2 Corinteni 11:4). Acest lucru arată că nu oricine Îl predică pe Domnul Isus este un instrument trimis de Dumnezeu. În această privință, Însuși Isus a spus: „Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri” (Matei 7:21). În Galateni 1:6-9 Pavel spune că oricine predică o altă evanghelie aduce asupra sa o osândă, dar unii din Corint tolerau acest tip de rătăcire.

Pavel îi demască pe falșii apostoli spunând că sunt „lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos” (2 Corinteni 11:13). Ei se prefăceau apostoli ai lui Hristos, la fel cum „Satana se prefacă într-un înger de lumină” și „slujitorii lui [ai lui Satana] se prefac în slujitori ai neprihănirii” (11:14,15). Ce situație tragică: oameni care se pretind slujitori ai lui Hristos acționează ca agenți ai lui Satana! Pavel își încheie expunerea spunând că „sfârșitul lor va fi după faptele lor” (11:15).

Cât de categoric reacționează Pavel la rătăcirea din biserică! Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta?

Suferințe pentru Evanghelie

După ce i-a demascat pe falșii învățători ca agenți ai lui Satana (2 Corinteni 11:1-15), Pavel acum „intră” în jocul lor și se laudă puțin, așa cum ar face un „nebun” (11:16-21), astfel încât corintenii să poată vedea cât de lipsit de sens era să dea atenție vorbelor învățătorilor falși. Dacă membrii din Corint îi prețuiau atât de mult pe ei, cu atât mai mult merita Pavel o considerație și mai mare. Suferințele lui pentru Evanghelie arată că el era un slujitor credincios al lui Hristos (11:22,23).

4. Ce idei subliniază Pavel în 2 Corinteni 11:22-28?

2 Corinteni 11:22-28

²² Sunt ei evrei? Și eu sunt! Sunt ei israeliți? Și eu sunt! Sunt ei sămânță a lui Avraam? Și eu sunt!

²³ Sunt ei slujitori ai lui Hristos? – vorbesc ca un ieșit din minți. – Eu sunt și mai mult. În osteneli, și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte!

²⁴ De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una;

²⁵ de trei ori am fost bătut cu nuiiele; o dată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării.

²⁶ Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși,

²⁷ în osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!

²⁸ Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile.

Deși legitimitatea evreiască a lui Pavel este identică cu a învățătorilor falși (11:22), slujirea lui Pavel pentru Hristos o depășește pe a lor (11:23). „Sunt ei slujitori ai lui Hristos?”, întreabă el. Răspunsul este: „Eu sunt și mai mult.” Eforturile lui au fost mai multe; întemnițările, mai dese; bătăile, mai aspre. Și lista continuă: cinci ocazii în care a primit 39 de lovituri (11:24), bătăi cu nuiiele, lapidare, naufragii, pericole în ape adânci (11:25), pericole în călătorii, pericole pe râuri, pericole din partea tâlharilor, pericole din partea coreligionarilor, pericole din partea păgânilor, pericole în orașe aglomerate, pericole în ținuturi pustii,

pericole pe mare, pericole din partea falșilor credincioși (11:26), munci istovitoare, trude, nopți nedormite, foame, sete, lipsă de hrană, frig, lipsă de îmbrăcăminte (11:27). Ca și cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, a trebuit să se confrunte și cu chinul lăuntric din cauza profundeii lui griji pentru biserici (11:28).

Numai un adevărat slujitor al lui Hristos ar fi dispus să sufere așa pentru Evanghelie. Dacă Pavel chiar ar fi vrut să se laude cu suferințele lui, ar fi avut multe de spus. Dar secțiunea următoare a scrisorii arată că lauda lui nu se întemeia pe ceea ce făcuse el pentru Hristos, ci pe ceea ce făcuse Hristos pentru el. Pavel știa că puterea lui Dumnezeu se vede mai clar în slăbiciunea omenească (12:9,10). Dându-i un „țepuș în carne”/ „spîn în trup” (12:7, VDC/BINT), Dumnezeu l-a ferit pe Pavel de atitudinea de a se lăuda cu realizările lui. Acest lucru l-a făcut să rămână smerit, conștient de slăbiciunea sa, dependent de puterea divină și în situația de a primi mai mult din harul și îndurarea lui Dumnezeu.

Ai suferit și tu pentru binele Evangheliei? Ce ai învățat din acea experiență? Cum te poate ajuta modul în care Pavel și-a purtat suferințele să le porți și tu pe ale tale?

Apel către cei nepocăiți

În 2 Corinteni 12:14 – 13:10, Pavel informează biserica despre a treia lui vizită (12:14; 13:1). El arătase că nu este inferior niciunui apostol fals și acum este încrezător că poate să vină din nou la Corint și să încerce să îi reabiliteze pe membrii nepocăiți. De fapt, acesta era unul dintre scopurile principale ale acelei vizite. Toate cele făcute și spuse de Pavel erau pentru ridicarea și consolidarea bisericii (12:19).

5. Conform 2 Corinteni 12:20,21, ce păcate puneau în pericol starea spirituală a bisericii din Corint?

2 Corinteni 12:20,21

²⁰ Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc așa cum n-aș vrea să vă găsesc, și eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n-ați vrea. Mă tem să nu găsesc gâlceavă, pizmă, mâinii, dezbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, tulburări.

²¹ Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă smerească din nou Dumnezeuul meu cu privire la voi și să trebuiască să plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte și nu s-au pocăit de necurăția, curvia și spurcăciunile pe care le-au făcut.

Lista de păcate din 2 Corinteni 12:20,21 este asemănătoare cu altele din epistolele lui Pavel (Romani 1:29-31; Galateni 5:19-21). Primele două elemente apar în 1 Corinteni 3:3, unde Pavel face referire la invidia și cearta dintre membrii din Corint. Pavel se teme că lucrurile nu vor sta cu mult altfel la a treia lui vizită. El spune: „Mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc așa cum n-aș vrea să vă găsesc, și eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n-ați vrea” (2 Corinteni 12:20). Aceasta înseamnă că, în loc să discute cu ei „prin blândețea și bunătatea lui Hristos” (2 Corinteni 10:1), acum ar fi „gata să pedeps[ească] orice neascultare” (2 Corinteni 10:6).

Principală lui grijă este posibilitatea ca membrii implicați în „necurăție, curvie și spurcăciuni” să nu se fi pocăit (vezi 2 Corinteni 12:21). Exact genul acesta de păcate provoacă dezbinări în biserică.

Apoi Pavel se concentrează pe rolul disciplinei bisericești pentru a-i reabilita pe cei aflați în păcat (2 Corinteni 13:1-4). Slăbiciunea nu este o scuză pentru un mod de viață păcătos. Cei care vor să ducă o viață de biruință vor primi putere (2 Corinteni 13:4). Faptul că unii din Corint practicau păcatul sexual era o dovadă că puterea lui Dumnezeu nu era o realitate în viața lor. Pavel dorea ca ei să se pocăiască și să aibă parte de puterea care duce la ascultare. Să-i disciplineze era ultimul lucru pe care voia să-l facă. El spune: „Totuși ne rugăm lui Dumnezeu să nu faceți nimic rău [...], ci ca să faceți ce este bine [...] și ne rugăm pentru desăvârșirea voastră” (2 Corinteni 13:7-9). Ce rugăciune frumoasă! El îi îndeamnă să se cerceteze ca să vadă dacă sunt în credință.

Citește 2 Corinteni 13:5! Ce înseamnă să fii în credință? Cum poți ști că ești în credință?

2 Corinteni 13:5

⁵ Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.

Un gând de încheiere

„Domnul Își păzește poporul de repetarea rătăcirilor și greșelilor din trecut. Întotdeauna au existat din abundență învățători falși care, susținând doctrine eronate și practici nelegiuite și acționând pe baza unor principii false în cel mai ipocrit, ascuns și amăgitor mod, au încercat să înșele, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 7 ianuarie 1904).

„Domnul vrea să pună la încercare ideile noastre, pentru a ieși în evidență nevoia unei examinări minuțioase a viului Său Cuvânt, ca să vedem dacă suntem în credință sau nu. Mulți care susțin că ei cred adevărul se mulțumesc cu starea în care se află, zicând: «Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.»” [...] „Chiar și acolo unde adevărul este evident, mulți oameni dau curs erorii. Dacă ar compara doctrinele pe care le cred cu Cuvântul lui Dumnezeu și nu l-ar mai citi în lumina doctrinelor lor, pentru a demonstra că ideile lor sunt corecte, nu ar mai umbla în întuneric și orbire și nici nu ar mai proteja eroarea. Mulți conferă cuvintelor Scripturii un sens care să se potrivească propriilor lor idei, înșelându-se astfel pe ei înșiși și pe alții prin felul greșit în care interpretează Cuvântul lui Dumnezeu. Când începem să studiem Cuvântul lui Dumnezeu noi trebuie să ne umilim inima. Trebuie dat la o parte tot egoismul nostru, orice dorință de originalitate. Ideile la care am ținut foarte mult nu trebuie considerate infailibile” (Ellen G. White, *Sfaturi către editori*, p. 36, 37).

Zilnic: Psalmii 30 – 36; Ellen G. White, Dietă și hrană, Apendice 1, „Dificultățile întâlnite și compromisurile...” – „Am fost o credincioasă reformatoare...”

1. Ce zicea psalmistul când îi mergea bine?
2. Când ar trebui să se roage orice om evlavios?
3. Ce ar trebui să căutăm și după ce să alergăm?
4. Cu ce este asemănată dreptatea lui Dumnezeu?
5. **Care este unul dintre motivele pentru care Ellen White a fost în stare să înfăptuiască o lucrare atât de mare?**